

IN MEMORIAM

ДОЦЕНТ Д-Р ДИМИТЪР МИНЧЕВ ГЕОРГИЕВ
1929–1999

Димитър Минчев е роден на 6 април 1929 г. в град Чирпан. От 1931 г. семейството му се премества в София, където живее и учи и през 1947 г. завършва средно образование. Продължава образованието си в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ и през 1951 г. завършва специалност геология. В периода 1951–1954 г. Минчев е редовен докторант, като разработва и защитава дисертация на тема „Петрография на възлицата от Балканския басейн“. Същата година постъпва като асистент към новосъздадената катедра Каустобиолити, по-късно преименувана на Геология и геохимия на изкопаемите горива към тогавашния Биолого-геолого-географски факултет.

През 1964 г. Минчев е избран за доцент по възлична геология. Големи са заслугите на доц. Димитър Минчев за развитието на възличната геология и петрологията в Софийския университет. До 1969 г. той разработва и чете основните курсове във възличното направление, а именно възлична геология и петрология, геохимия на възлицата, възлични басейни и находища в България и др. и като единствен специалист в областта на твърдите горива през този период той е подготвил редица геолози и геохимици. Енергичен и целеустремен изследовател, през 1968 г. Минчев организира създаването на Проблемна научно-изследователска лаборатория по възлична петрология, на която е ръководител до заболяването му.

В периода от 1965 до 1969 г. доц. Минчев привлече в университета няколко ентузиазирани млади геолози. За тях той беше учител, ръководител и вдъхновител по пътя на научното търсене и усвояване на знанията, свързани със сътворението, свойствата и приложението на „Слънчевите камъни“ – възлицата, отложени в земните недра. Тези ученици, между които и проф. Георги Шишков, продължиха достойно делото му за развитие и пропагандиране на възличната геология и органична петрология.

Неспокойният дух на Минчев го правеше активен обществен деятел не само в рамките на университета, той активно участваше в организирането и провеждането на редица международни конгреси, научни сесии и конференции у нас и в чужбина. През 1963 г. е избран за действителен член на Международния комитет по възлична и органична петрология. Активното участие на Мин-

чев в работата на Комитета, особено при характеризиране и въвеждане на нови термини и класификации за микро-петрографския състав на въглищата, му носят международно признание. Чрез него бяха пропагандирани постиженията на българските въглищни специалисти в чужбина. От друга страна, той допринесе много за утвърждаване на въглищната петрология в България. Минчев беше инициатор и организатор на Колоквиума по въглищна и органична петрология, една неформална организация, която всеки месец събираше в някоя аудитория на университета редица специалисти геолози, проучватели, химици, физико-химици за дискусия по различни проблеми в областта на твърдите минерални горива. Автор е на учебника „Въглищна петрология – практическо ръководство“ и на над 60 научни статии, отпечатани в наши и чужди списания. За цялата му преподавателска и пропагандаторска дейност той е признат за основоположник на въглищната петрология в България.

Успоредно с преподавателската си дейност, от 1951 до 1965 г. Димитър Минчев без прекъсване е участвал в геолого-проучвателните работи на Комитета по геология като геолог, научен ръководител и експерт. Под негово ръководство през периода 1958–1961 г. са проведени геолого-картировъчни работи в Централна Северна България, във връзка с търсенето на нефт и газ, а през 1963–1965 г. – ревизионни геолого-проучвателни работи на въгленосните палеогенски и неогенски седименти в Източните Родопи.

От 1966 до 1969 г., особено след създаването на Проблемната лаборатория, цялото внимание на доц. Минчев беше съсредоточено върху научно-изследователските работи, свързани с петроложката оценка на въглищата и продуктите от рудниците на Марица изток и на въглищата, предназначени за коксуване в Кремиковци. Едновременно с това подготвяше своята втора докторска дисертация.

През април 1969 г. доц. Димитър Минчев заболя тежко и с това приключиха първите активни, изпълнени с планове и идеи, 40 години от неговия живот. В следващите 30 години въпреки тежките поражения на болестта той не загуби своята упоритост, жажда за работа и за живот, доказателство за това са редица статии, публикувани след заболяването му.

Поклон пред светлата му памет!

Доц. д-р Севдалина Вълчева